

TITANIA

Geschreven door Paul Stevens

Met medewerking van:

Anne

Jochum

Ilse

Rose

Yellow

Parsival

Roderik

En van Titania

Inhoud

In coma

De advertentie

Het carillon

Marakech

De melodie

Regen en zonneschijn

Sexy Rose

Glas-in-lood

De tunnel

Uittreden

Het Sahara project

Tempel van de zon

Het diner

Anja

Polariteit en skaten

Duiven

Dingen maken

Spanje

Het kunstwerk

De hulp-imam

Iets onzichtbaar maken

Dolphisave

Titania

De SEC

Het lycra-project

Het lycra-debacle

Atlantis

Dolphisave-spray

Shoot skate event

De eenwording

Met Ilse door de zon

Zonnecollectoren

Lotus bloem

Uit de coma

In coma

Op de naturisten camping in Midden-Frankrijk is het prachtig weer. Het lijkt in mei al zomer. Ik doe mijn fietspakje aan, knalrood, zonder mouwtjes en met witte vlakken erin. Zonder helm, op blote voeten in teenslippers. Het pakje zit lekker strak en ik fiets over de lege landweggetjes door bossen en langs weiden met koeien.

Het is best heuvelachtig en ik wil eens kijken hoe hard ik kan. Bij 45 kilometer per uur word ik al angstig en ga remmen. Bij een volgende afdaling is de weg overzichtelijker en laat ik de remmen los. Ik haal 49 kilometer, dan 50 en ik kijk beurtelings op de weg en op de kilometerteller. Terwijl ik kijk of ik nog sneller ga, zie ik het steentje niet naar me toe flitsen. Dan voel ik me vliegen, rollen en een vreselijke pijn en daarna zie en voel ik niets meer.

Ik lig een tijd en voel niets, maar hoor alleen maar. Vogeltjes en een voorbijrazende auto. Ik hoor remmen en ik hoor dat hij terugrijdt. Ik hoor een tijdje later een ambulance. Weer veel later hoor ik mijn lieve Anna huilen en ze roept: 'Paul, kom terug, Paul'.

Daarna ik hoor ik niets meer en ben in coma.

De advertentie

‘Radiocassette te koop, model jaren ’70, met FM en AM, doet het nog prima, 14,90 euro vaste prijs’.

Deze advertentie had ik geplaatst in februari en maandenlang was er geen enkele reactie. Totdat er een telefoontje kwam. Het was een stem met een buitenlands accent. ‘De radiocassette, hebt u nog?’ ‘Jazeker, hij staat op je te wachten’, zei ik.

‘Hij nog goed spelen?’

‘Ja hoor, je kunt hem horen spelen en je kunt hem uitproberen’, zei ik.

‘Mag ik adres en mag ik komen?’ klonk het. Ik gaf hem het adres, in Roermond, en we spraken af.

Twee uur later kwam er een grote auto, met bizarre kleuren, paars en oranje. Ik vond dat altijd al wel een spannende kleurencombinatie. Hier was het erg opvallend, maar ik vond het mooi.

Het was een grotere auto dan normaal, bijna anderhalve keer zo groot als een Chrysler Voyager. Helemaal bijzonder was het dat er zes wielen onder zaten. Als de voorste wielen opzij draaiden, dan draaiden de middelste twee wielen ook dezelfde kant op, maar dan half zo ver als de voorste twee. Net zoals je bij veel vrachtwagens ziet.

Er kwam een man uit, een vrouw en nog vier personen.

Ze zagen er heel apart uit. De man had een nauwsluitend lycra pak aan, waar hij strak in zat, met korte mouwen en korte pijpjes bij de benen. Het pak was van een kleurenmengsel van grijs en zilver. De mouwen waren oranje en de broekpijpjes waren paars. Precies de kleuren van zijn auto! Het pak leek op de kleding van de film ‘Star Trek’, die science fiction serie. Het zat als gegoten.

De vrouw had ook zo ’n pakje aan, precies eender alleen waren de mouwtjes groen en de pijpjes blauw.

De vier mannen, of jongens, hun leeftijd was niet helemaal duidelijk, hadden dezelfde pakjes aan, met dezelfde kleur aan de mouwen als aan de pijpjes. Hun pakjes waren wat donkerder dan dat van Jochum, vrijwel zwart. Hun kleuren waren: geel, rood, turquoise en rose.

Ik vond dat allemaal wel prachtig.

De man kwam naar voren als eerste en zei: ‘ben ik hier aan het goede adres voor de radiocassette?’

‘Ja hoor, helemaal goed’, zei ik.

Hij stelde zich voor als Jochum en hij stelde zijn vrouw als Ilse voor. De vier anderen sloeg hij voor het gemak maar over.

Ik was toen ze aankwamen het gras in de voortuin aan het maaien, alleen gekleed in een mini spijkershirt. Het was een stralende dag, lekker warm en zonnig.

‘Een aparte auto heb je’, zei ik, ‘en dat kenteken en landenbordje ken ik niet. Waar kom je vandaan?’

‘Uit Marakech in Schotland’, zei Jochum.

‘Oh, nooit van gehoord, maar evengoed welkom’, zei ik. ‘kom maar mee dan laat ik het apparaat zien’

Het was een vrij groot Philips model met grote druktoetsen en een glazen plaat met de stationsnamen. Wel oud maar toch niet antiek, jaren zeventig. Hij was van antracietkleurig bakeliet en met vier uitstekende ronde knopjes.

Bij het overschakelen van AM naar FM kraakte er wat in de luidspreker, maar verder werkte hij best goed.

Jochum duwde er een eigen cassette in en er kwam een noord-afrikaans geluid uit met zo ’n jankend zeurderig gezang zoals uit de minaretten. Omstandig probeerde hij zonder iets te zeggen alles uit. Hij reageerde niet op opmerkingen van mij, zo druk was hij bezig. Ilse en de anderen stonden er stil bij en keken een beetje rond.

De man met rose pijpjes en mouwen zag een strijkapparaat en vroeg: ‘Ook te koop?’

Ja, dacht ik, die is gek, dat apparaat heb ik een half jaar geleden voor veel geld gekocht en die wil hij zeker voor weinig of niets ritselen. ‘Nee, die is van mijn vrouw’, zei ik.

Jochum was klaar met zijn onderzoek. In zijn glimmende pak richtte hij zich op, hij had een slank en goed gevormd lichaam en zei: ‘het is goed, ik hem willen voor 7,45 euro’.

‘Ja, dat kun je wel willen, maar dat zal niet gaan. Er staat in de advertentie dat de prijs vast is’.

‘Ja’, zei Jochum, ‘maar Marktplaats is bieden en wij nooit de vraagprijs betalen’.

Normaliter zou ik zeggen, ‘neem maar mee voor 12,50 maar bij hem had ik daar geen zin in en ik bleef bij mijn prijs’. Toen begon het afkraken. Daar heb ik echt een hekel aan.

Ilse boog zich erover en zei: ‘ik hier een krasje zien, en dan is 7,45 euro een goede prijs, misschien wel te hoog.’

‘Nee hoor,’ zei ik, ‘als dat krasje er niet op zat zou de prijs hoger zijn dan 15 euro, dus daar is in de prijs rekening mee gehouden’

De man met de oranje pijpjes zei ‘hebt u de garantiebon en de rekening nog?’

‘Nee,’ zei ik, ‘de garantie was in de jaren zeventig al voorbij en de rekening is er niet meer bij na tientallen jaren’

‘Ja, maar hoe weten we dan dat u wel de eigenaar bent?’

‘Nou , dat is nogal duidelijk, omdat ik het verkoop en ik kan toch niet iets verkopen wat niet van mij is?’

Tegen deze logica kon hij niet op, hij kon me immers toch ook niet beledigen door te zeggen dat ik misschien iets zou kunnen doen wat niet legaal is.

‘Ok, dat kan wel waar zijn, maar als wij dat apparaat kopen willen we wel een bewijs dat we volkomen legaal eigenaar geworden zijn’, zei zwart-rood.

‘Dat kan,’ zei ik, ‘dan schrijven we op dat ik dit als eigenaar aan jullie verkocht heb, met mijn handtekening eronder’

Stilzwijgend ging ik ervan uit dat ik met een clubje van zes mensen zaken deed, in plaats van alleen met Jochum. Mister zwart-rood toverde een notebook met ingebouwde printer tevoorschijn, dat had ik nog niet eerder gezien, en draaide een conceptakte van maar liefst vier pagina’s uit. In die akte stonden op meerdere plaatsen lege ruimten.

Eerst was er een identificatie van de koper en verkoper nodig, en Jochum liet een persoonsbewijs zien.’ ‘Wat een flauwekul,’ zei ik, ‘jullie betalen 15 euro en nemen dat ding mee, ik heb geen zin in en tijd voor deze onzin.’

‘Moet geen probleem zijn’, zei Jochum, ‘dit duurt maar heel even en wij kunnen dit zonder een bewijs niet kopen en meenemen. Als de politie ons aanhoudt en zegt dat wij bij u hebben ingebroken en dat we dit gestolen hebben, raken wij onze verblijfsvergunning kwijt.’

Dat is natuurlijk ook een punt, dacht ik, en ik besloot maar toe te geven.

We gingen weer terug naar de akte. Bij het tweede lege vakje stonden de gegevens die van de verkoper ingevuld moesten worden.

‘Mag ik alstublieft uw persoonsbewijs even zien?’ vroeg de man in het zwart-rood.

Ik zuchtte diep en ging dat stomme ding zoeken. Ik moest daarvoor die zes mensen even alleen laten in mijn huis en bedacht of ze misschien iets zouden kunnen stelen terwijl ik weg was.

Teruggekomen stonden ze nog even roerloos op dezelfde plaats, strak in hun glimmende pakjes. Die Ilse zag er bepaald uitdagend uit met haar puntige borstjes en haar venus-heuvel. Mister zwart-rood had een bijna zwarte huid en kort kroeshaar. Hij leek wel een atleet. Hij nam mijn bewijs aan en bestudeerde het nauwgezet.

‘Pak je ID-scanner even’, zei hij tegen Mister Rose. Mister Rose had een stevig geslacht, was mooi slank en glad, was lichtbruin van kleur, zo ongeveer de kleur van een Nederlander die veel in de zon ligt. De ID-scanner slikte mijn bewijs in en gaf het weer terug met drie piepjes. Dat was voor mister zwart-rood het bewijs dat alles goed was. Galant boog hij zich naar mij toe en gaf het weer terug.

Ik vond dit allemaal wel komisch maar werd ook ongeduldig.

Jochum merkte dat en zei: ‘rustig, nog even twee testjes en we zijn klaar. U zou toch ook niet willen dat wij radiocassette kopen en dan bij de politie over u moeten klagen? Als koper hebben wij een onderzoeksplicht.’

Dat klopte helaas maar al te zeer. Ik herinnerde toen dat ik ooit een huis gekocht had waarvan de verkoper tot drie keer toe gezegd had dat er geen gebreken waren en dat met name het dak perfect in orde was. Het dak bleek echter, toen het een tijd later ging regenen, lek als een mandje en de dakplaten waren vanwege het vocht ook niet meer goed. Ik spande een proces wegens een verborgen gebrek aan. Daarbij werd ik niet in het gelijk gesteld want ik had dit van tevoren zelf moeten onderzoeken. Ik had dus niet aan mijn onderzoeksplicht voldaan.

Daarom zei ik: ‘ok, onderzoek dan maar.’

De turquoise man was jonger dan de rest, ongeveer 17 jaar, en kwam erbij met gereedschap. Hij schroefde het apparaat open en begon te meten.

Hij keek bedenkelijk: ‘Nou ja, de resolutie en de respondentie is respectievelijk 82 en 85 % maar dat kan nog geregeneerd worden tot 91% en dan ligt het nog binnen acceptabele normen. Het rubber snaartje van de aandrijving is niet origineel. Dat is wat dikker en strakker dan origineel.’

‘Dat klopt, zei ik, dat heb ik vorig jaar laten vervangen omdat het andere stuk was gegaan’

Ik zei expres maar dat ik dat had laten doen. Als ik zou zeggen dat ik dat zelf gedaan had, zou ik weer een probleem oproepen. En jawel hoor!

‘U daar een reparatienota van hebbe,’ vroeg de turquoise jongen, ‘want het moet wel door een erkende technicus gedaan zijn, anders wij niet zeker weten dat het apparaat blijft werken.’

Nu had ik er genoeg van en ik zei: ‘als je het niet vertrouwt, dan moet je het niet kopen en maar weer weg gaan. Ik heb hier geen zin meer in.’

Jochum schrok: ‘wij u niet beledige willen, maar wij ook niet zelf in de problemen willen komen.’

‘Best hoor,’ zei ik, ‘schroef het apparaat maar weer dicht en ga alsjeblieft weg.’

‘Dat kunnen we wel doen, zei Jochum, maar dan hebt u eenzijdig de transactie afgebroken. Ik heb interesse in de radiorecorder en u hebt gezegd wij komen en uitproberen kunnen. Wij hebben dit onderzoek nu deels gedaan en als u dit afbreekt hebben wij kosten gemaakt die dan voor uw rekening komen. Wij hebben dit al eens eerder aan de hand gehad en hebben hierin bij de rechter ons gelijk gekregen. Weet je het ook nog?’ vraagt hij aan zwart-geel.

Zwart-geel knikte enthousiast en vertelde dat zij in hun gelijk werden gesteld en dat de verkoper die in gebreke werd gesteld 845 euro moest betalen.

‘T ‘is niet te geloven,’ zei ik, ‘maar ik heb die reparatienota echt niet, hoe moet het dan?’

‘Nou’, zei Jochum, ‘voor deze keer zullen we dit dan maar door de vingers zien’. Hij zei tegen zwart-rose: ‘Ga maar door’. Hij had helemaal de regie in handen genomen, godbeterd!

Zwart-geel was kennelijk de financiële man en was op een apparaat aan het rekenen. Hij bracht plus- en minposten in, voor het snaartje, de kras, de resolutie, de respondentie, de regeneratie, de persoonsbewijzen, de ontbrekende reparatienota etc.

‘Nou’, zei Jochum, toe ze klaar waren, ‘wat wordt het?’

‘Als volgt’, zei zwart-geel, ‘7,49 is de biedprijs en samen met alle plus- en minposten wordt het 165,72 euro minus 150,72 onderzoekskosten is 15 euro’

‘Is dat accoord?’ vroeg Jochum.

En daar zat ik. Ging ik accoord dan accepteerde ik deze dwaze gang van zaken, en ging ik niet accoord dan zag ik donkere wolken van de geslepen zwart-geel en zijn consorten al aankomen.

‘Oke’, zei ik, ‘we doen het anders, ik geef dit apparaat gratis aan jullie. In de overeenkomst moet dan staan dat ik dit gratis geef, zonder dat er rechten voor jullie uit volgen en zonder dat er verplichtingen voor mij uit volgen. Als vergoeding voor mijn medewerking aan deze overeenkomst komt er een bedrag van 15 euro in te staan.’

Dit leidde tot een overleg tussen de zes in een taaltje waar ik niets van begreep. Zwart-geel liep rood aan en ging kwaad in een hoek staan. Tenslotte kwam Jochum weer bij mij staan en zei: ‘accoord’.

Mister zwart-rood ging weer aan het toveren met zijn apparaat en gaf allerlei aanvullingen op de overeenkomst in en toen de printer eindelijk begon te zoemen ging de deurbel.

Maar nu eerst even iets anders.

Het carillon

In de jaren vijftig hadden wij in ons dorp een burgemeester die vaak in de hoge kerktoren klom. Hij moest wel veertig meter omhoog klimmen om bij het toetsenbord van het carillon te kunnen komen. Het was zijn hobby om het carillon te bespelen, hij was amateur-beiaardier. Hij produceerde een prachtig en feestelijk geluid. De tonen van de klokken waren niet 100% goed op elkaar afgestemd. De geluiden van de klokken liepen door elkaar, het geluid van de ene was nog bezig terwijl de volgende aankwam. Dit alles had nu juist een speciaal effect en gaf me altijd een feestelijk en blij gevoel. Ik was al een heel stuk ouder toen ik, ik denk vanwege dat nostalgische gevoel, ook een carillon wilde maken. Dat moest gaan bestaan uit een toetsenbord zoals van een elektronisch orgel, een hoop electronica, electromagneten en allerlei relais. Dat alles moest hamertjes tegen 52 dikke koperen pijpen laten tikken als ik op het toetsenbord zou gaan spelen.

Die hamertjes moesten op die pijpen precies het geluid van klokken geven. Ik had dat uitgeprobeerd en het zou moeten lukken.

Na een jaar knutselen was het apparaat klaar. Er was een robuuste houten constructie nodig om al die dikke koperen pijpen te kunnen dragen, en om het toetsenbord met alle electronica en mechanica te herbergen.

Dit project had ook een behoorlijke aanslag op mijn toen beperkte budget tot gevolg gehad. Anna was toen nog tolerant in dat opzicht.

Toen het klaar was wilde ik het gaan plaatsen op de plek die ik daarvoor gepland had: in de hal van ons huis. Daar wilde ik het installeren om erop te gaan spelen, maar mijn Anna sprak haar veto uit. Ze zei: 'Paul, dit past niet in ons interieur'. Dat was een veel te laat overleg, dat had eerder gekund, en er restte me niets anders dan het te laten staan in de werkplaats waar ik het gemaakt had. En daar stond het lelijk in de weg.

Na nog een jaar kon ik niet meer aanzien, hoe het onder het stof verdween, en bedacht een nieuw plan. Ik zou het afbreken en een kleine variant maken, die wel ergens in de hal geplaatst kon worden. Ik bracht de twee-en-vijftig pijpen terug tot acht stuks, precies genoeg om een octaaf van alleen hele tonen te kunnen spelen. De bediening met een toetsenbord verving ik door electronica die ik kon programmeren. Als er dan daarna op de deurbel werd gedrukt, werd de geprogrammeerde melodie weergegeven op die acht pijpen. Als er dus iemand aan de deur kwam werd hij verwelkomd met een melodietje op een carillon.

Dit was dus wat de zes in strakke en glimmende stof geklede figuren hoorden, juist toen ze eindelijk het contract afdrukten.

Ilse was de eerste die wat zei: 'Wauw', en Jochum bleef niet achter: 'Wauw'.

Ik deed de voordeur open, er had immers iemand op de deurbel gedrukt, en nam een pakje van de postbode aan. Zwart-geel nam de kans waar en vroeg of hij ook eens op die deurbel mocht drukken. En opnieuw galmde de carillon-melodie door het huis. Jochum vroeg of zwart-turquoise de techniek mocht bekijken, en ik had daar geen probleem mee. Zwart-turquoise pakte een

apparaatje en richtte het op de kast met de electronica. Daarna richtte hij het op de kast met de electromagneten, hamertjes en pijpen. Hij tikte op wat knopjes en het apparaat gaf zijn analyse: ‘gemaakt in 1976, met onderdelen uit de jaren 1950 tot 1975. Geïmplementeerd volgens een erg inefficiënte logica, als je het beziet vanuit de stand van de techniek van nu. In 1976 is volgens onze gegevensbank geen enkel schakelschema en constructie als deze bekend. In latere jaren is wel een soortgelijke techniek gevonden, maar die was toen gericht op andere toepassingsgebieden.’

Mister zwart-turquoise zei tegen Jochum: ‘een dergelijk apparaat is nooit ergens anders gemaakt, er is er maar één van te vinden, namelijk dit exemplaar hierzo, dit is dus echt uniek.’

‘Hoeveel wil je ervoor hebben?’ vroeg Jochum aan mij.

‘Achthonderd euro’, ze ik zonder een seconde nadenken.

‘Nee, dat kan niet’, zei Jochum, ‘volgens onze normen moet ik een faire prijs betalen, anders ben ik een dief. Voor 2451 euro wil ik het gaag hebben’. ‘Ok ‘ zei ik en Jochum haalde 2451 euro uit zijn portemonnaie. ‘Wacht even’, zei ik, ‘en die 15 euro voor de radio-cassette speler dan?’

‘Och ja natuurlijk’, zei Jochum en hij betaalde me 14,90 euro. ‘Dat was de vaste prijs toch, nietwaar?’ zei hij.

‘Is goed, maar dan moet je het contract aanpassen en opnieuw afdrukken, want daarin staat 15 euro’.

Jochum keek me verbaasd aan. ‘Grapje ‘, zei ik.

Jochum gaf zwart-rood de opdracht om de hele zaak te demonteren en in de auto op te bergen. Zwart-rood haalde een tang uit een koffertje en knipte alle bedradingen tussen de kastjes door. Ik was perplex. Er was een kabel bij met 25 aders, en het zou een hele klus worden om dit weer correct te monteren als je het zomaar doorknipt. Dat werkt nooit meer, dacht ik.

Mister zwart-turquoise zag mijn ontsteltenis en zei: ‘alle logica en alle bedradingen heb ik daarnet gscand en in het geheugen opgeslagen. Als we het weer gaan monteren wordt het evengoed en misschien wel efficiënter en degelijker.’

Ze vertrokken na veel plichtplegingen. Jochum zei: ‘Je bent dit misschien niet gewend, maar het is onze cultuur om op deze manier te onderhandelen. Ik waardeer jouw opstelling en je moet beslist eens bij ons langs komen in Marakech als je eens in de buurt bent.’

Ilse nam ook afscheid van me en drukte haar borsten onverbloemd tegen me aan. Ze mocht me wel, leek het. De vier boys droegen alles naar de auto: de radiocassette, het carillon, het contract en hun apparatuur.

Ze namen plaats in de feestelijk gekleurde auto. De voorste wielen draaiden naar links en de middelste wielen ook, maar wat minder. Er klonk zacht gezoem van electromotoren en bijna geluidloos verdween het paars-oranje voertuig uit de straat en ik ging verder met het maaien van het gazon.

Marakech

De volgende dag was ik 's middags weer in de voortuin bezig. Het was lekker warm weer en ik was nu gekleed in slechts een wit-geel geblokte zwembroek en bezig met het snoeien van een rozenstruik.

Geluidloos kwam er een grote wagen aangeleden. Het waren de bekende kleuren paars en oranje, maar toch iets anders dan de vorige dag. Het paars was eerder lila en het oranje was veel lichter, in de richting van geel.

Jochum stapte uit en gaf me twee stevige handen. Ilse stapte ook uit en drukte haar borsten tegen me aan. Ik kreeg daar een stijve van en de vier jongens, zwart-turquoise, zwart-geel, zwart-rood en zwart-rose staarden daar vol bewondering naar. Ik vond dat wel genant en prees me gelukkig dat alles nog binnen het broekje bleef.

‘Tja’, zei Jochum, ‘dat heb ik ook wel eens en dat vind ik dan zo genant, daar zakt mijn broek van af ‘

De vier schaterden van het lachen en bij mij verdween het gezwel geleidelijk.

‘Ik heb een keer gehad’, zei zwart-rose ‘dat ik in zee ging zwemmen. Het waaide hard en er waren hoge golven en dat vind ik juist lekker. Dan kan ik lekker in de schuimkoppen duiken. Ik had mijn kleding op het strand gelegd en toen ik weer uit het water kwam was mijn pak verdwenen. Door de golven meegenomen. Ik was helemaal bloot en had alleen mijn roller-skates nog bij me. Ik moest toch weer terug naar mijn plaats op de camping, twee kilometer verder en dat op mijn skates. Zo helemaal bloot op mijn skates rondskaten, dat is altijd een wens van mij geweest, maar ik durfde het toch niet aan. Als ik de politie tegen mocht komen.... Iets verder stond een camper met een stel erin. Ik verzamelde mijn moed en ging naar hen toe en legde het probleem uit. De vrouw moest er hartelijk om lachen, maar haar man keek me niet al te vriendelijk aan. Zij was slank en knap, en toen ze naar mijn penis keek zag ik haar borsten verstijven. En dat had weer zijn invloed op mijn pik. Ik vroeg haar of ze misschien een broek kon uitlenen en die kreeg ik van haar. Ik ging daarmee naar de camping en heb die broek daarna meteen teruggebracht. Je begrijpt dus dat ik jouw gevoel wel ken.’ Ja, dat begreep ik wel.

‘Goed’, zei Jochum, ‘je vraagt je natuurlijk wel af wat we hier komen doen. We komen jouw carillon terugbrengen, want het werkt niet.’

‘Ik begrijp niet dat jullie hier met dit warme weer in die strakke lycra pakjes rond kunnen lopen, dat is toch erg zweterig?’

‘Ik begrijp jouw vraag, maar dat is nou net ons geheim.’

‘Ok,’, zei ik, ‘leg me jouw geheim uit, dan leg ik jou uit wat jullie met dat carillon verkeerd gedaan hebben?’

‘Is goed,’ zei Jochum, ‘dat lijkt me een goede afspraak.’

Ik stelde voor om dit maar in de achtertuin te gaan doen, want zo op straat, dat is ook nogal wat.

We liepen naar achteren en terwijl we liepen verdween de auto. Hij ging niet echt weg, maar de middelste wielen gingen weg, de auto kromp in elkaar, de kleuren liepen steeds meer door elkaar en vervloeiden tot een egale licht rose tint. De vorm veranderde en toen we door het tuinhek liepen stond er tenslotte een oude rose volkswagen.

De vier gezellen liepen voorop en begonnen enthousiast door elkaar te praten. Ze ontdekten namelijk het grote zwembad met marmeren rand en diepblauw water.

Jochum en Ilse waren ook onder de indruk van het glad geschoren gazon en het zwembad dat daar onder de stralende zon schitterde.

‘Ziet er lekker uit,’ zei Jochum.

‘Wat heerlijk lijkt me dat water bij dit weer,’ zei Ilse.

‘Nou, als je wilt spring je er maar in hoor,’ zei ik.

Terwijl we dit zeiden leek het wel of de kleuren van hun kleding veranderden. Het leek wel of het nog strakker zat dan eerst en er kwam een lichtbruine gloed door de zwarte en antracietkleurige stof.

Even later werd het nog duidelijker dat hun kleding van kleur veranderde en nog weer even later had het dezelfde kleur als hun huid. Alleen bij mister zwart-rood veranderde zijn pakje niet in de richting van bruin maar meer in de richting van ebbenhout, het bleef bijna zwart.

Na nog geen minuut stonden ze daar alle zes helemaal bloot.

Ilse was de eerste en met een mooie duik zweefde ze helemaal gestrekt, recht in het water. Ik was zo onder indruk dat ik daarvan ’s avonds een impressie in glas-in-lood maakte. De anderen gingen, de een na de ander, ook met een steile duik in het water.